

Gerard van Nieuwpoort

Gouwe Verhalen is een serie interviews met mensen die het verleden van Gouda zelf hebben beleefd.

Gert Jan Jansen

‘Welkom, hier in het kantoor van de Van Nieuwpoort Groep. Denk niet dat ik hier nog de lakens uitdeel. Ik heb geen enkele functie meer binnen het bedrijf. Zie het als teken dat het een familiebedrijf is. Ik ben nog in veel verbanden actief, misschien wel te veel voor iemand van 83. Regelmatig hoor ik: “Kan ik een uurtje met je praten?” Ik wil het mijn vrouw niet aandoen om die gesprekken thuis te voeren. Dit pand met uitzicht op de Nieuwe Gouwe staat symbool voor het deel van mijn leven, waarin werken met beton, zand en grind centraal staat.’

Het ouderlijk huis

‘Geboren ben ik aan de Ridder van Catsweg 61, hier in Gouda. Dat was op 14 januari 1935. Als Gerard Hendrik ben ik het vijfde en jongste kind in het gezin van Gerard van Nieuwpoort en Rika Hofman; een ‘gewoon’ Nederlands-hervormd gezin, confessioneel, niet vrijzinnig. De Sint-Jan was en is onze kerk. Ik ben in een beschermde omgeving opgegroeid, maar dat heb ik niet als een beperking ervaren. Als jongste heb je vanzelf wat meer ruimte dan de oudsten. Over een aantal dingen hoeft je niet na te denken. Bijna vanzelfsprekend ga je naar de school waar je broers en zusters op gezeten hebben. Zes jaar oud ging ik naar de Groen van Prinstererschool aan de Groenendaal, toen mijn broer Leendert, vijf jaar ouder, er bijna af ging. Meester Albeda was het hoofd van de school, een fijne man.

In mijn herinnering liep ik elke dag van huis naar school en terug, vaak met schoolgenoten. Met ‘huis’ bedoel ik niet het geboortehuis. Daar heb ik persoonlijk geen

Gerard van Nieuwpoort (1935)

Gerard van Nieuwpoort (foto Nico J. Boerboom)

Gerard van Nieuwpoort zesde klas lagere school 1946 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

herinnering aan. Mijn ouders woonden eerst op Ridder van Catsweg 226, maar kochten toen de villa aan de overkant die de naam Favorite droeg. Ik was een peuter, toen het werd verkocht aan de Joodse Tuinbouw-, Veeteelt- en Zuivelvereniging. Toen kreeg het de naam Catharinahoeve. Voor de exploitatie van de Joodse Jeugd-farm hadden ze de enorme lap grond erachter nodig. Je kent de geschiedenis. De bewoners moesten onderduiken. Voor de negen die de oorlog niet overleefden liggen er Stolpersteine op het bruggenhoofd. Mijn geboortehuis is in 1981 gesloopt. Ik meen dat het Bleulandziekenhuis de grond had gekocht.

Mijn wandeling naar school begon vanaf de Burgvlietkade 102. Dat is het huis van mijn jeugd, vlak voor de oorlog gebouwd op de hoek met het Jan van Renesseplein. Zo'n omgeving, met de Breevaart, het Reeuwijks Verlaat en 'de waterval', nodigt uit om als kind spannende dingen te doen: zwemmen, schaatsen en nog veel meer. Het was oorlogstijd. Elke winter vroom de Breevaart dicht. We kenden een bezigheid die enerverend was, maar niet zonder gevaar. Bij een dikke ijsvloer werd, waar de vaart iets breder is, een zware paal in het ijs gezet. Daaraan knoopten we een touw van pakweg tien meter. Aan het andere eind werd – dwars – een slee vastgeknoopt. Dan gingen vlakbij de paal een paar jongens rondlopen en tegen het touw drukken. Door de middelpuntvliedende kracht leidde dat tot ijzingwekkende snelheid van de slee, die de rijder soms te veel werd. Eigenlijk onverantwoord, want aan de ene oever zaten stukken beton. Thuis vertelden we dat maar niet. Ook komt boven dat ik na het opstaan meteen naar buiten keek om te zien welke boom er nu weer was omgezaagd voor brandhout. Ik denk aan tekenen van grote honger: mensen op hun buik op het ijs die paling willen grijpen in wakken die de brandweer open houdt. Wie het voor elkaar krijgt, loopt een volgend risico: iemand die sterker is en het afpakt. Zelf hebben we thuis ook honger geleden, maar niet ex-

Gerard van Nieuwpoort eerste klas Rijks HBS 1947 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

treem. Moeder was van boerenkomst en van haar familie kregen we nog wel eens wat.

Angst herinner ik me als vast element van het dagelijks leven. Je moest rekening houden met een bombardement en met de aanwezigheid van onderduikers. Mijn oudste broer Gerrit Jan en een chauffeur van het bedrijf zijn een keer bij een razzia opgepakt, maar wisten bij het transport te ontsnappen. Ze moesten een plek hebben. Ik herkende het geluid van vliegtuigmotoren: is het een Spitfire, een Typhoon of een Juncker. Mijn vader en ik liepen een keer bij het slachthuis, toen ik riep "het zijn Tyfoons". We gingen meteen tegen de muur liggen. Ons hondje was nog banger en spoot weg naar huis. Bij die gelegenheid is een bom gevallen op het Jozefziekenhuis. Ik stond altijd aan het raam te kijken. Ik zag hoe een vliegtuig neerstortte in de Reeuwijkse Plassen. Ook de voedseldroppings heb ik gezien. Het kwam terecht tussen de Bloemendaalseweg en Bodegraafsestraatweg. Weet je dat daar een bos was, waar nu het Olympiaterrein is? Er was een kampement van Duitse soldaten. Als kind lukte het wel eens om daar brood los te krijgen. De meesten waren gewone jongens die niet gevraagd hadden om in een ander land te gaan vechten.'

Naar school en in dienst

‘De oorlog zorgde ervoor dat ik nooit de vierde klas van de lagere school heb gedaan. Er was te veel uitval om van een leerjaar te spreken. De lesstof werd er in de vijfde en zesde klas bij gedaan. Ik ben altijd een goede leerling geweest, maar geen hoogvlieger. Wel kwam in die tijd mijn belangstelling voor techniek tot uiting. Ik was altijd bezig met schroefjes en boutjes of aan het knutselen. Een meccanodoos was toen het toppunt van speelgoed. Wat ik daarmee kon bouwen, verbaasde iedereen. Misschien is dat van invloed geweest op de verdere schoolkeuze. Ik ging voor drie jaar naar de HBS aan de Burgemeester Martenssingel, want daarmee kon ik in 1950 beginnen aan de

MTS in Rotterdam. De MTS van die tijd had het niveau van de tegenwoordige HTS. Ik heb dat als een prachtige tijd ervaren, mede dankzij het stagejaar betontechnologie, waarvoor ik bij HBM, de Nederlandsche Beton Maatschappij, aan de slag ging. Dat had de opdracht om Ypenburg uit te bouwen tot een NATO-vliegbasis.

‘Zorgenloos’ is misschien een goede typering voor het tweede deel van mijn jeugd. Ik had mijn hobby’s en veel vrienden, ik werkte hard op school en deed actief mee in de jeugdvereniging van de hervormde wijkgemeente. Het begrip ‘uitgaan’ bestond eigenlijk niet. Je moest ’s avonds thuis zijn op het tijdstip dat ze tegenwoordig aanstalten maken om op pad te gaan. De thuis bepaalde

Officier bij de Genie 1957 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

structuur aanvaardde ik. Ik verveelde me nooit, maar was niet gericht bezig met de toekomst.

Wat betreft militaire dienst: ik ben van de lichter 56-6. Ik moest eind van dat jaar, na de Suezcrisis, opkomen in de Lunettenkazerne in Vught. Ik was ingedeeld bij de Genie. Die trekt voor de troepen uit om wegen en bruggen aan te leggen. Na de eerste opleiding kwam ik op de school voor reserveofficieren in Soesterberg. Ik kan gerust zeggen dat ik het heel zwaar vond, fysiek en geestelijk. Je vermogen tot improvisatie wordt aangesproken. Ik kwam paraat te liggen in Wezep; een jonge officier als baas van jongens die bijna even oud waren. Ook weer spannend, maar het ging goed. De militaire dienst heeft vaardigheden losgewoeld. Daar is de basis gelegd voor mijn latere rol aan het hoofd van een groeiend bedrijf.'

Familiebedrijf Van Nieuwpoort

'Mijn vader was een echte ondernemer. Het vervoeren en verhandelen van zand en grind was zijn vak. Zijn vader, mijn grootvader Gerrit Jan, was de stichter van het familiebedrijf. We leggen de start op maandag 29 mei 1905. Toen reed hij een eerste kruiwagen met puin in een zandput in de gemeente Lange Ruige Weide tussen Gouda en Woerden. Die putten waren rond 1850 in opdracht van de Nederlandse Spoorwegen gegraven voor de aanleg van de lijn Utrecht-Rotterdam. Een van die plassen is er nog: de Zwanenplas aan de Poppelendam. Er staat zelfs een ANWB-bord. Mijn grootvader woonde daar vlakbij in een huis aan de Hogebrug. Hij ging van de kruiwagen over op de hondencar en dat werd vervolgens paard en wagen. Mijn vader kwam al snel in de zaak. Ze zagen dat er meer te verdienen was in de handel met zand, grind en puin, maar de locatie in Lange Ruige Weide was daarvoor niet geschikt. Het bedrijf moest goed bereikbaar zijn voor schepen en vrachtauto's. De keuze viel op Gouda. Dat was in 1922. In Gouda kwam ook mijn oom Frans Daniël in het bedrijf. Het ging Gebroeders van Nieuwpoort heten. Opa Gerrit Jan trad terug en ging op Krugerlaan 41 wonen. Aanvankelijk had Van Nieuwpoort 'kantoor aan huis'; eerst onder het schuine dak aan de Ridder van Catsweg. Later werd een pand aan de Graaf

De eerste betonmixer, Gouda 1959 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

Florisweg 30 betrokken. Ik weet nog dat in 1953 aan de Bodegraafsestraatweg 26, hoek Ridder Dirkstraat, de eerste steen werd gelegd voor een nieuwbouwkantoor. Het bedrijf groeide echter door en daarom werd in 1980 een kantoor gebouwd aan de Nijverheidsstraat 24. Twintig jaar later was ook dat weer te klein. Het huidige kantoor – aan de Meridiaan, hoek Nieuwe Gouwe Oostzijde – staat er alweer vijftien jaar. Alleen was dat geen periode van groei maar van krimp. De economische crisis sloeg in de bouwwereld het hardste toe. De Van Nieuwpoort Groep anno 2018 is veel kleiner dan het bedrijf dat in 2005 zijn eeuwfeest vierde. De omzet is bijna gehalveerd tot € 195 miljoen vorig jaar; het aantal personeelsleden van 1400 gedaald tot 312.'

Aan de slag in het familiebedrijf?

'Toen ik eind 1958 afzwaaide, stond niet vast dat ik bij Van Nieuwpoort aan de slag zou gaan. Voor mijn gevoel werkten er al genoeg familieleden; naast vader Gerard ook mijn broer Gerrit Jan en diens naamgenoot, een neef. Was er een functie met uitdaging? Bovendien nam de directeur van de HBM, waar ik stage had gelopen, contact op. Hij wilde me zo in dienst nemen, want er was werk genoeg op Ypenburg. Ik voelde daar wel voor: mooi werk en zekerheid. Toen ik een weekend thuis was,

vroeg mijn vader: “Wat moest die man van HBM eigenlijk van je?” Toen ik het vertelde, zei hij meteen: “Maar we hadden toch afgesproken dat je in de zaak zou komen?”. Daar was echter nog nooit over gepraat. Het zat al die tijd alleen in zijn hoofd. “Maar wat moet ik dan doen?”, vroeg ik. “Dat zien we nog wel”, was zijn reactie. Dat was me eerlijk gezegd niet genoeg, al zei ik dat niet direct; zo lagen de verhoudingen vroeger niet. Bovendien – en misschien zeg je nu “hoe is het mogelijk” – ik had geen idee hoe het bedrijf er financieel voor stond.

Toen ik erover na ging denken, kwam al snel een idee op. Ons land had in de wederopbouw behoefte aan ef-

Trouwfoto 1958 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

ficiëntere betonproductie. Het ging nog ambachtelijk, heel zwaar werk. Ik wist dat het anders kon. Na de oorlog waren er dankzij de Marshallhulp en Amerikaanse kennis twee betoncentrales in Nederland neergezet; één in Rotterdam en één in Arnhem. Die centrales hebben gewerkt, maar ze waren niet ideaal. Tien jaar was er op dat vlak geen innovatie geweest. Daarom stelde ik voor om een betoncentrale te gaan bouwen en exploiteren. Het sloeg niet meteen aan bij mijn vader. “Van Nieuwpoort is een groothandel. Wij zijn niet gewoon om industrieel te denken. Wat een gedoe om met kleine klantjes om te gaan. En waar moeten we het geld vandaan halen?” Mijn oudere broer begon er geleidelijk in te geloven. Hij was vijftien jaar ouder, vlak voor de oorlog in het bedrijf gekomen en dus voorzichtig. Over en weer schonken we elkaar vertrouwen. Dat zorgde voor een hechte samenwerking, waarin wij elkaar goed aanvulden. We besloten om de Goudse Beton Centrale (GBC) op te richten. Het familiebedrijf Van Nieuwpoort nam voor een kwart deel in de nieuwe BV, samen met drie partners, waaronder de Goudse aannemer Van Deest, groot geworden in stalen damwanden. Mijn vader stelde een voorwaarde, waarvoor ik altijd dankbaar ben geweest: “Jij moet zelf directeur worden”. Mag ik bekennen dat ik trots was, toen ik al snel complimenten van hem kreeg. Niet alleen de GBC liep goed, maar door de betoncentrale groeide ook de omzet van de bestaande transportpoot van Van Nieuwpoort. De markt was vergroot.

De eerste centrale kwam aan de Kromme Gouwe, op het terrein waar nu de Baanderij zit. Dat terrein kochten we van de NV Goudse Zand- en Grindhandel. Het kantoor staat er nog, Industriestraat 1. Er kwam ook een laboratorium. Al gauw moest er een tweede centrale gebouwd worden. Die kwam op Nijverheidsstraat 12. Die is regelmatig vernieuwd en werkt nog steeds. Inmiddels staan ze overal in het land. Iedereen kent de roodwit geblokte draaitrommels achterop de vrachtauto's. Weet je trouwens dat ze alleen in Gouda die kleur hebben? Van onze andere centrales rijden ze met een gestileerd letterlogo in blauwwit.

Maar Van Nieuwpoort was voor mij niet alleen beton-

mortel. Van 1984 tot 1998 was ik als voorzitter van de Raad van Bestuur mede verantwoordelijk voor de andere poten, gericht op de winning van zand en grind, op handel en transport en op de fabricage van betonproducten. Met alle facetten van het bouwproces hadden we te maken: van kiezel tot intelligent gebouw. Het is altijd een familiebedrijf gebleven, waarvan de aandelen sinds 1972 fiftyfifty in handen zijn van mijn familie en die van mijn oudste broer. In 1998 werd ik als voorzitter van de Raad van Bestuur opgevolgd door Gerard Albert, de zoon van mijn oudste broer. De verhouding geldt nog steeds binnen de Raad van Bestuur. Als commissaris en vervolgens als voorzitter van de Raad van Commissarissen bleef ik bij Van Nieuwpoort betrokken. Die functie heb ik in 2011 neergelegd.

Hoe zichtbaar is Van Nieuwpoort in Gouda? De betoncentrale, de vrachtauto's en het kantoor zijn genoemd. Veel Gouwenaars wonen in huizen, waarvan het beton door ons is geleverd. Voor Bloemendaal hebben wij ook het zand voor de ophoging per schip aangevoerd. Het Gouwe Aquaduct bevat 25.000 kuub onderwaterbeton dat Van Nieuwpoort heeft geleverd. En nog een kleinigheid: bij het 75-jarig bestaan in 1980 hebben wij de speelplaats ingericht bij kleuterschool De Zonnebloem aan de Julianastraat. Bij het honderdjarig bestaan heeft Van Nieuwpoort een flinke schenking gedaan aan het fonds dat nodig was om de cartons van de Goudse Glazen te restaureren.'

Eigen gezin

'Toen het met de GBC begon, was ik al getrouwd. Janny Reparon kende ik van school. Een mooi meisje, dochter van een kleermaker uit de Keizerstraat. Mijn vader zei: "Pas op, want is het wel een katje, die van Reparon". Nou dat kwam goed van pas, want ze wist van aanpakken. Ze was eigenlijk gelijk mijn rechterhand in het bedrijf. Wat ze misschien aan opleiding tekortkwam, spijkerde ze op eigen initiatief bij. Ze had goed slag van het zaken doen.

We hebben in Gouda op vier adressen gewoond. Na ons trouwen eerst op Burgvlietkade 88 in een rijtjeshuis. Daar heeft ons gezin zich ontwikkeld. We gingen op vakantie met de caravan achter de DS21, de Snoek, naar Italië; een prachtige tijd. Korte tijd hebben we aan de Jaap Edenlaan gewoond, maar de langste periode was aan de Abel Tasmanlaan 35, een huis met een grote tuin, gelegen aan de plas van het Atlantispark. Vijfendertig jaar maar liefst. Daar is mijn rol van 'groenhals' ontwikkeld. Zaterdagmorgen werkte ik altijd in de tuin. Niet alleen bloemen, maar ook een groentetuin, een kippenhok en eendenkooien. Er woonden heel plezierige mensen in de buurt. Alleen onze honden konden elkaar soms niet luchten of zien. Had ik nog tijd voor andere hobby's? Fietsen en tennissen heb ik altijd graag gedaan. Ik moest twee keer een herniaoperatie ondergaan en toen was het

Het gezin Gerard van Nieuwpoort 1967 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

met tennissen gebeurd. Fotograferen en foto's verzamelen kan altijd, maar ik loop er hopeloos mee achter.

We kregen een dochter en een zoon. Er zit vier jaar tussen. Zoon Gerard is lid van de Raad van Bestuur van het bedrijf. Het grappige is dat het ook voor onze zoon lang niet vanzelfsprekend was dat hij bij Van Nieuwpoort zou gaan werken. Dochter Thea heeft ook echt ondernemersbloed, maar zij heeft haar eigen weg gezocht en bouwde elders directie-ervaring op.

Toen ik tegen de tachtig liep, werd duidelijk dat ik die tuin niet meer zelf zou kunnen onderhouden. Ook was mijn vrouw Janny wat minder rap ter been geworden en moest ze rekening houden met suikerziekte. We kozen voor een appartement aan de Ronsseweg. Een mooi huis, maar ik mis de Abel Tasmanlaan wel.'

Nevenwerkzaamheden

'Nu moeten we het over de Sint-Jan hebben. Andere nevenwerkzaamheden laat ik buiten beschouwing, op één na: de oprichting van de RHID, de Raad voor Handel, Industrie en Dienstverlening. Dat initiatief was een gevolg van de opstelling van het gemeentebestuur dat de kosten van aanleg van de Steve Bikobrug op de bedrijven wilde verhalen.

Gerard van Nieuwpoort op kantoor van de Van Nieuwpoortgroep (foto Nico J.Boerboom)

Hoe raakte ik betrokken bij het werk van de kerk? Eigenlijk was ik een doorsnee belijdend lid van de Nederlands Hervormde kerk toen op een dag dominee Cornelis Vos op de stoep stond: "Wil jij jeugdouderling worden?" Ik was toen een jaar of dertig. Die oproep was een verrassing, want diaconaal gezien had ik mij niet onderscheiden. Het zou kunnen dat mijn broer Leendert, die in 1962 dominee was geworden, een suggestie heeft gedaan. Hoe het ook zij, ik raakte breder bij het werk in de kerk betrokken. In die tijd begon de grote restauratie van de Sint-Jan te spelen. In de kerkvoogdij, het orgaan dat de zakelijke kant van het kerkbestuur behartigt, zaten geen mensen die goed raad wisten met zo'n proces. Opnieuw werd ik opgeroepen. Toen vervolgens de heer Kaptein, de voorzitter van de kerkvoogdijraad, plotseling overleed, ging het heel snel. Twee keer ben ik president van de kerkvoogdij geweest. Ik dacht van 1968 tot 1984 en daarna weer vanaf 1998. Een van mijn eerste initiatieven had overigens niets van doen met bouwen of restaureren. Ik maakte een eind aan het gebruik van het plaatsgeld in de kerk. Lidmaten van de kerk konden vroeger een vaste zitplaats huren voor een jaarlijks bedrag. In de praktijk hield dat in dat iedereen die geen vaste zitplaats had, moest wachten met binnentreden tot er vijf minuten voor het begin van de dienst een belletje rinkelde. Vanaf dat moment was iedereen vrij om een plaatsje te zoeken. Dat betekende een run op de vrije zitplaatsen, een weinig verheffend begin van de eredienst. Door die afschaffing raakte de kerk een aardig bedrag aan vaste inkomsten kwijt, maar wie mij kent, weet dat ik de vaardigheid heb om zo'n voorstel er toch door te krijgen.

Tot op de dag van vandaag ben ik intens betrokken bij het behoud en onderhoud van Gouda's grootste monument. Daarbij speelt natuurlijk mee dat ik thuis ben in de wereld van fundering en bouwen en goede relaties onderhoudt met architecten en aannemers. Soms sloeg de angst me om het hart, bijvoorbeeld toen ik doorkreeg hoezeer de fundering in beweging was. Voor het project van de dubbele beglazing moesten de cartons tevoorschijn komen en toen zagen we pas in welke staat die waren. Dan komt van het een het ander. Ik ga niet al

Glas 23, het favoriete raam van Gerard van Nieuwpoort in de Sint-Jan, voorstellende de voetwassing (foto Nico J. Boerboom)

die projecten doornemen, maar reken erop dat er veel tijd in ging zitten. Lezers van de *Tidinge* kennen ze: de restauratie van '64-'68, de grote kerkrestauratie die in 1980 werd voltooid, de restauratie van de cartons van de Goudse Glazen, het aanbrengen van de dubbele beglazing voor het gebrandschilderde glas (1985), het vervangen van de specie van de toren (2004) en de recente renovatie van het koor, waarbij de grafkelders landelijk in de belangstelling stonden. De resultaten mogen er zijn.

Veel voldoening gaf de koninklijke belangstelling. Ik mocht zowel Koningin als Prinses Juliana rondleiden, Koningin Beatrix en – in 2002 – het komende Koningspaar Willem-Alexander en Máxima. Leden van het Koninklijk Huis tonen altijd grote belangstelling. De ervaring om met Prinses Juliana over de steigers langs de kerk te lopen is uniek. Dat waren geen plichtplegingen.

Maar de kerkvoogdij kent niet alleen hoogtijdagen en grote projecten. Wanneer je jaargangen van de *Goudsche Courant* doorneemt, dan zie je dat ik voor uiteenlopende zaken de pers haalde. Zo moest ik in actie komen toen de firma Roodbol het akkoord om ook buiten het pand Achter de Kerk 13 natuursteen te mogen bewerken wat ruim uitlegde. Dan was er het probleem van het wildplassen tegen de kerkmuur door cafébezoekers. De twee 'krullen' aan de noordzijde van de kerk zijn daar het gevolg van. Laat ik niet vergeten de andere gebouwen te noemen die in beheer zijn, zoals de Vredeskerk, waarvoor ik in 1965 de eerste paal mocht slaan of de Oost-

poort in Goverwelle, waar we in 1995 erg blij mee waren. Je vraagt of dat werk ook gewaardeerd is? Dat is zeker het geval, maar ik loop daar niet graag mee te koop. Zoals je ziet draag ik niet op elk jasje mijn koninklijke onderscheiding. Bescheidenheid siert de mens, dat heb ik van huisuit meegekregen, maar ik ga niet ontkennen dat ik ereburger van Gouda ben en Ere Waeghemeester.'

Slot

'Zullen we het tot slot even over Gouda hebben? Ik ben er geboren en getogen en ik ben steeds meer van de stad gaan houden. Dan denk ik aan de monumenten, maar ook aan de mensen, die in doorsnee heel prettig zijn om mee om te gaan. Het heeft nog steeds het karakter van een groot dorp, waar Jantje en Pietje elkaar kennen. Trots zijn op je stad, dat kan nog steeds, ook bij het jubileum in 2022. Het zal anders gaan dan in 1972; zo'n feest kun je niet kopiëren. Maar in 2022 gaan we 750 jaar stadsrechten uitbundig vieren.'

Gerard met zijn kleinkinderen, anno 2000 (fotoarchief Gerard van Nieuwpoort)

